

מאת
יוסי הימן
צילם
ציון צפריר

קבלת פנים נוצרית

כך זה נראה בת' מונת'תעמלה של צה"ל. התושבים עייפוס אחרי שבע שנים רצופות של מילחמת אורזים, והם מוכנים לקבל כובש — כל כובש — בתנאי שיבטיח שקט. אין בתמונה זו גברים, אלא רק נשים וילדים קטנים. במיני חד התקבלו חיילי צה"ל בידידות ובשימחה בכפרים השיעיים.

שני דגלים
ישראלי ולבנוני מונפים על גג מ"ש של חיילי החלוציות של טאעד חדאד.

ידיו המורמות של ילד

תמונה זו תמונה מ-הסרט המצויין של מרכזי קירשנבוים, שסיקר את מהלך הקרב לקוחה מ-השיריה — ילד כבן 10, הפוסע גם הוא כשידיו מורמות.

נכבדי הכפרים בסביבה. הם האזינו לנאור מו של המושל. סגן-אלוף יהודה.

„זכרו את הפיתגוס”

המושל דיבר עברית, ודבריו תור גמו. רמקול העביר את הדברים לקהל שהתאסף מחוץ לבניין, שבו נערך הטקס. „באנו הנה לא ככובשים אל כשכנים.” הסביר המושל לקהל מאזיניו, „יש לנו מטרה אחת בלבד: לגרש מפה את מי שהחריב את הארץ שלכם, ושהתכוון להחריב ממנה את הארץ שלנו. מעתה לא יתנוסס יותר דגל זר על אדמת לבנון.” לשמע דברים אלה נשמעו מחיאות-כפיים בקרב המכובדים באולם ובקרב הקהל בחוץ, שהיה מוקף בכוחות משוריינים של (המשך בעמוד 68)

„אני פלסטיני!” סיפר אחמד עומר מא-חרי גדרה-מיכלאה. „אני מיפו. שם הבית שלי. כאן אני נמצא מאז 1949. יום אחד אני אחזור לבית שלי. זה יהיה בעזרת אללה. אני לא עושה מילחמה. אני מאמין באללה. זה מספיק.”

„הסגרת את עצמי מפני שכך הצבא ביקש. הם הבטיחו שאם נבוא, לא יעשו לנו רע. רק ישאלו שאלות ויתנו לנו ללכת. אני לא מפחד. אין לי קשר לאש”ף. אין לי נשק ואף פעם לא היה לי. אני ספר במיקצועי.”

ככפר דורה, הסמוך לאל-נבטיה, נערך ביום-השבת טקס, שבו העביר צה"ל את השיטתון בכל האיזור לידיו הרביסרן סאעד חדאד, שהגיע למקום בליווי גדול של כוחותיו. לטקס זומנו

נמצאו עדיין בתוך מיבנה כה רגיש, שבו עהו מפקדי הכוחות בשטח.

מהם עולים סימני-שאלה רבים. יהיה צורך לתת להם תשובה בעת הפקת הלקחים.

בינתיים, בעוד הקרבות נמשכים, מגיע לעיצומו מיבצע איסוף השבויים ופינויים, באזורים הנחשבים כבר לעורפיים. כאל-נבטיה, שם היתה התנגדות עקשנית, ושר במהלך ההשתלטות עליה נפגעו ונהרסו מיבנים רבים.

קראו ברמקולים לכל הפלסטינים להתייצב לחקירה. רבים מהם הסתיגרו עצמם ונכלאו

אי-אפשר לטשטש

כל אדם בר-דעת הבין, עוד לפני שפורסמו נסיבות מותו של האלוף יקר תיאל (קותי) אדם, שהיה כאן מחבל. רק כעבור יומיים, בעיקבות גלי-השמוע עות שהתפשטו בצבור, פורסמה האמת המלאה.

כפי שפורסם, נהרג קותי במרתף של וילה, שבה מוקמה אחת ממיפקדות צה"ל באיזור העיירה דאמור. בניין זה, שבו התמקמו קצינים בכירים, לא נטרק כר אוי. שני לוחמים פלסטיניים הסתתרו במרתפו, ופתחו באש על האלוף ועל אלוף-מישנה חיים סלע. שנהרג אף הוא, כאשר ירדו לשם כדי לתפוס מחסה מפני הפגזה של אש”ף.

עצם הימצאותו של קצין בדרגה כה בכירה במקום כזה מעוררת שאלות רבות. אולם, מעבר לכך, העובדה שחיילי האויב